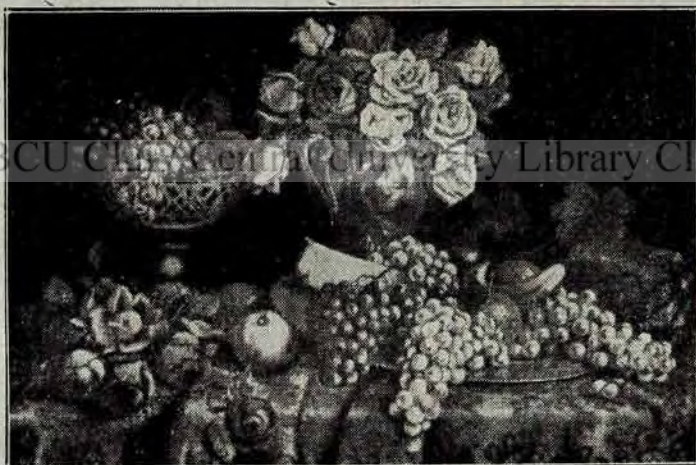

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Az ősz ajándékai.

VII. ÉVFOLYAM
20. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. OKTÓBER
15.

Üzenet.

Póstát kaptunk, gyerekek,
Az ősz-apó küldte.
Minden gyermek láthatja,
Itt repdes körülte.

Sárga levél, falevél,
A szél fújdogálja.
Az van arra felírva;
„Jertek iskolába!!“

Móráné Ősz Rózsa.

TOBORZÓ.

Hogy kik azok, akik az Új Cimborához hűségesek, azt a toborzóból lehet legjobban látni. Mert azok nem csak olvassák, hanem terjesztik is az Új Cimborát. Legutóbb a következők toboroztak:

Gálffy Gábor Székelykeresztur, aki Karácsonyi Annát Erdőszyentgyörgy, Áron Baba Marosludas, aki Pollák Klárit és Lyát, Marosludas és Kertész Juditot Marosludas toborozta be. Köszönetünket fejezzük ki munkatársainknak, jóbarátainknak is, akik szintén résztvettek a toborzóban. Így: Dr. Tamás Józsefné, Paull Mária úrhölgynek Kolozsvár, aki Szabó Álmoskát Kolozsvár, Nemez Károlyné munkatársunknak, aki Hoffmann Melindát Kolozsvár, Nemes Nagy Márta munkaátrsunknak, Brassó, aki Márton Nusit toborozta be az Új Cimborá olvasói közé.

Mulatás.

Egy délután csudajó kedvünk volt.
Gondoltuk: megrézfáljuk nagyapót.
Kivisszük őt a rétre vadvirágot szedni,
És pillangót kergetni.

Egy délután csuda jó kedvünk volt.
Bizony mi körülfoztuk nagyapót.
Menjünk, menjünk hát, vadvirágot szedni,
És pillangót kergetni.

Haj, haj, mentünk mi. Csuda kedvünk volt.
És vittük, vittük drága nagyapót.
Kacagva, vígan vadvirágot szedni,
És pillangót kergetni.

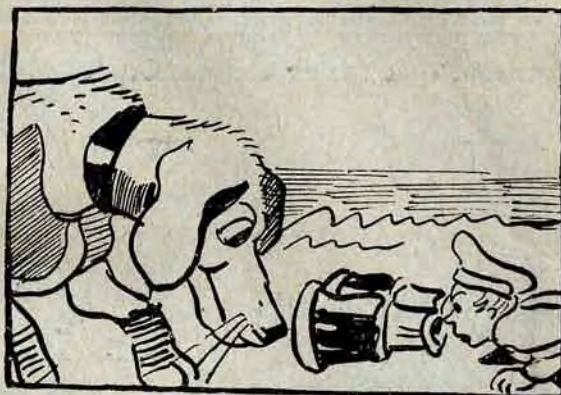
Virágszüret! ... Hej, csuda kedvünk volt.
Szívünkre öleltük nagyapót ...
...Azóta hányszor mentünk vadvirágot szedni,
Jövönk lepkeít összeszedgetni.

Károlyi Lajos.

Találós képek megfejtése.

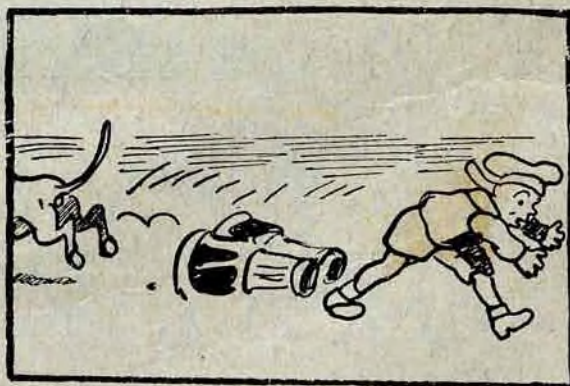
A június 1-i számban közölt találós képet a következőképpen fejtették meg:

Friedmann Elza II. g. o. t. Kolozsvár. Egy kicsi kutya s egy fiú jöttek keresztül a mezőn. Egyszer csak a fűben megpillantanak egy

nagyítót. A kutya és a fiú kíváncsian hajoltak le a nagyítóhoz, de mindketten megretteenve futottak el, mivel a fiú a kutyát nagyon nagynak, a kutya meg a gyermeket igen kicsinek látta.

Szabó Gábor I. o. g. t. Torda. Bundás kis gazdájával, Vilivel sétára indult. Egy mezőn mentek keresztül. Egyszer csak egy furcsa tárgyat vettek észre a földön. Kíváncsian nézgették, egyik oldalról Bundás, másik oldalról

Vili. De egyszerre rémülten futottak el. A rémület oka az volt, hogy a tárgy egy tábori látcső, nagyító volt, amelyen keresztül Bundás a gazdáját megkicsinyítve, Vili pedig kutyáját szörnyetegnek látta. Ugy megijedtek a látványtól, hogy egyik jobbra, másik balra rohant el. Pedig az egész csak optikai csalódás volt.

Őszi kép.

*Itt van az ősz!
A virág is hervad már.
Elköltözik
Tőlünk messze a szép nyár.*

*Ami szép volt,
Mind elviszi magával.
Itt hagy minket
A kietlen pusztával.*

Zsombory Sándor.

Szüret.

A szüret igazi hónapja október hónap. A pontos napja vidékenként változik, aszerint, hogy azt az arra illetékesek előre meghatározzák s aszerint, ahogy a szőlő vidékenként érik. Pld. Szatmárban általában október elején szüretelnek, de Tokaj, Badaacsony, Nagyenyed, Alvinc, Gyulafehérvár környékén már jóval később.

A szőlő gyümölcs formájában is rendkívül értékes, tápláló. Gyümölcscukor, ásványi anyagok s vitaminok vannak benne. Ám, mint gyümölcs nem tartható el sokáig. Ezért mindjárt leszedése, azaz leszüretelése alkalmával kiperéselik, s mint mustot borrá erjesztik. A bor mennél több esztendeig áll, annál finomabb, erősebb, annál értékesebb.

A szüret régebben valósággal örömmünneszámba ment, ahol a szorgos munkát tánc, jókedvű multság koronázta.

Más nemzeteknél is, a franciáknál, németeknél, spanyoloknál, olaszoknál is kiemelkedik a szüret a hétköznapi életből, de a magyaroknál valósággal eseményszámba ment. Tokaj, Badaacsony, Somlyó, Villány szőlőhegyeiben a szüretnek évszázados hagyományai vannak. Épp ilyen vidám szüretekről emlékeznek anyáink, nagyanyáink a Küküllő mentén, Aradhegyalján, s mindenütt, ahol híres bortermő vidékek vannak.

Reggeltől estig visszhangzottak a hegyek a szedők dalától, kacagó, tréfás kedvétől. Persze, a füstös cigánynép mindig megszimatolta, hol melyik szőlősgazda, tart szüretet, onnan ők nem hiányozhattak. Esténként, vagy a szüret végén táncra perdült a fiatalság a mórék talp alá való nótájára. Ehetett szőlőt kiki amennyit akart, ihatott mustot, friss csepegésűt, amennyi csak be-
léje fért.

Hogy a szüret a magyarnak milyen fontos eseménye, munkája volt, mutatja, hogy az irodalomba is bekerült. Petőfi Sándor, Lévy József,

Tompa Mihály, Ady Endre, Kosztolányi Dezső versekben örökítették meg a szüret ünnepségét, szépségét. A mult század szüretei között híresek voltak Fáy András író és birtokos főthi szüretei, amelyekre esztendőnként az ország nagyjai, s előkelőségei gyűltek össze. Így az 1841-iki szüreten a ott volt Deák Ferenc, akit később a „haza bölcsé“ c. jelzővel tüntettek ki, Kossuth Lajos a feleségével, hugával és sógornőjével, Egressy Gábor, Lendvayné és más művészek és művésznők, a házigazdán kívül, más írók és költők, így Vörösmarty Mihály, aki *Fóthi dal* címen örökítette meg azt az azóta híressé vált szüretet, s ott a vendégek előtt mindjárt fel is olvasta. Így volt régen. Ma már nem éppen így van.

A mi időnkben, különösen az utóbbi pár esztendőben, gondok, bajok elszurkították a szüret színes szépségét. Kevés helyen kötnek bizonyonyal szőlőfürtökből szüreti koszorút, amelyet nagy ünnepélyességgel adnak át a szüretelő gazdának, s amelyet fehér ruhába öltözött lányok visznek rudon.

Elmarad itt is, ott is a cigánymuzsika, a jókedvű tánc s a szőlőcsész is otthon hagyja a puskáját — az emberek ma gondterheltek, szomorúsággal teltek — kinek durrangasson? Aki nek van valami termése, csendben, multság nélkül szedi le.

Hej, hej, régi, szép boldog idők, sóhajtjuk sokan, akik még értünk vig, boldog szüreteket.

Szerkesztő néni.

Fény az „í” betűn.

Szomorú, nagyon szomorú történetet mesélek nektek kicsinyeim. Látom, hogy mindannyian rámnéztek, s szinte kértek, hogy ne meséljek nektek szomorú dolgokat, de azért én mégis elmondom.

Elmondom nektek mindannyiotoknak, kiket a gondosan féltő szülői szeretet meg tudott őrizni az élet kegyetlenségétől, azért mondom el, hogy mindnyájan tanuljunk belőle, kicsik, nagyok egyaránt.

Fagyos, hideg őszi eső separt végig a novemberi utcán. Késő alkonyat volt. A nagyváros piszkos szegénynegyedében kevesen jártak. Minden arcra rávéste barázdáját a gond, s a nyomor...

A kis Jancsi csak hét éves volt... Hiányos rongyaiba burkoltan sietős léptekkel „cuppogott” a sáros utcán... kezében piszkos ráámájú palatábla... Sápadt, éhségtől megviselt arcán aggodalom szemében, sokatlátó gyermekszemében féltés tükrözőtt...

Az elébb még itt volt az utcán, de most már elnyelte egyik külvárosi pincelakás penészes odva.

A piszkos, szennyes lakásban egy halálos beteg asszony fekszik. Jancsi letérdel az ágy elé, hideg, dermedt kezeibe veszi az anyja láztól forró kezét és beszélni kezd:

— Édesanyám, drága édesanyám, gyógyuljon meg... Hallgasson ide, elmesélem mit tanultunk az iskolában...

Az asszony, nehezen lihegve felül, piszkos párnája alól egy darab szárazkenyeret vesz ki. — Nesze, — lihegi lázasan — egyél.

Jancsi félre teszi a kenyeret. — Majd, — mondja. — Először meg akarom gyógyítani. Nézzen csak ide, mit tudok...

Az asszony nehezen szedi a lélegzetet: Nem látsz... Itt sötét van. A gyertyánk elfogyott!...

Jancsi szája sirásra görbül... Szaporán pislogja el a könnyeit.

— Édesanyám, én látok... Én meg akarom gyógyítani... Nézze, idehajolok az arcához... A szeméből a szeretet csillaga világít... Nézze csak... A sötétben írtam egy „í” betűt... A szeretet fényénél... Édesanyám, nézze, csillog a betűn a fény... Gyógyuljon meg édesanyám... Nézze, irok... Sok „í”-t irok, ma tanultam az iskolában... De most sötét lett... Már nem látok... Édesanyám... kérem... nézzen reám... Miért aludt ki a csillag a szemében... Édesanyám... Nem beszél többet hozzám...? Haragszik rám...? Szavai könnybefiltnak... Édesanyám... Hideg a keze...

Nemes Nagy Mártha.

Bűvös okuláré.

Öreg nagyapóka, siet a vásárba.
Boldogan kíséri kicsi unokája.
Névnapi köszöntőt bátran elmondotta,
Vásárfiát ígért érte Nagyapóka.

Egy nagysátor előtt a kis Palkó megáll,
A sok cifra holmin szemé-szája eláll.
Trombita, dob fityeg, fényes kard, katonák,
Kis „zsebmozi” is van, ki látott ily csodát?!

No, válogass fiam, melyiket szereted?
Talán ezt vegyem meg, ezt a kis szekeret?!
Vagy egy szájmuzsikát? játszatsz rajta szépen,
Vagy ezt a kis puskát, hozzád illik éppen.

Nézi Palkó nézi. Sorba válogatja,
A sátoros bácsi elé rakogatja.
Boldogan tétováz, ez is, az is kène,
Sok minden elférne a kötény zsebébe.

„Hopp megvan!” meglát egy csomó púpaszemet,
Milyet a sátorban árulnak eleget,
Rózsaszínű, piros, haloványkék, sárga,
Aranyos papírból van a karimája.

Irigykedett eddig mindig nagyapjára,
Most egy szép szemüveg neki is megjárna.
Egyszer csak megszólal s örömmel felnevet:
— Kérem, ezt vegye meg! Ezt a szemüveget! —

Hazaérve, büszkén sorba mutogatja,
Pisze orrockáját vigan fitogtatja.
Többi testvérkéi szintén mind átnéznek,
Őket is megejtí a bűvös ígélet.

Amit látnak, minden mesefényben virul,
Nagyapó ősz haján bibor sugár pirul.
Boldogan felnevet: „oh beh szép most minden!”
A szoba is nevet derűs rózsaszínben.

„Szakállad is rózsás, nézz csak által rajta,
Ez a púpaszem a legeslegjobb fajta!”
Mosolyog Nagyapó: „Oh beh jól is is járnék,
Ha még egyszer mindent rózsaszínben látnék!”

Kirjákné Kovács Emma.

Adzsitkumár.

(Vége.)

**Bengál mese nyomán átdolgozta:
Telekyné F. László Marcella.**

Napfényre derül a gonoszság. Szuorani királyné elájult szinte a nagy

Ugyanebben az időben levél érkezett a királyhoz. Az volt benne, hogy fia, Adzsitkumár családjával együtt nemsokára megérkezik.

A király ámúlva nézte a levelet. Tán káprázik a szeme? Hogy az ő fia, Adzsitkumár a családjával érkezik? Igaz, hogy volt neki egy Adzsitkumár nevű drága gyermeke, de az már rég por és hamú, hiszen még kicsi gyermekkorában meghalt. Nem, ez a levél csak tévedés lehet.

Ekkor jött be az előkelő ifjú, a király belső tanácsosának fia és az mindent elmondott a királynak.

Most ámult csak igazán a király. A váratlan öröm úgy ömlött rá a lelkére, mint a májusi eső a szikkadt, poros földre.

— Óh, hogy ezt még megérhettem! Él! Él a gyermekem! Az én egyetlen drága fiam! Nem, nem vált a halál martalékává! Óh, jöjjetek siposok! Szóljon a harsona! S örüljön ma az egész ország!

Csak akkor sötétült el az arca, amikor megtudta Duorani hitvány gonoszságát.

— A kigyó, akit a keblemen melengtettem, ezt tette: belémart a szívembe! Majd megkapja a jutalmát!

Sietett a királyné szobájába, hogy neki is elmondja az örömhírt.

örömtől. A király karjai tartották fenn, hogy el nem esett. Mindegyre azt hajtogatta, amikor magához is tért:

— Él az én kicsi fiam! Él! Él! Él!... Nem, nem halt meg, él!

Nagy sürgés-forgás lett a királyi palotában. A király kiadta a parancsot a katonáknak, szolgáltnak, hogy készen legyenek a vendég fogadására, mert nagy és előkelő vendége jön az országnak. Csak azt nem mondta meg a király, hogy ki.

Kíváncsian várták hát a vendéget. Ki lesz az? S honnan jön?

Egyszer csak felharsant a palotaőrök kürtje. Megszólaltak a sípok, dobok, megzendültek a harsonák. Megérkezett a vendég: Adzsitkumár, díszes elefántháton. Utána jöttek egy másik elefántháton a gyermekek, azután az édesanyjuk, majd a királyfi legjobb barátja s más udvari előkelőségek. Méltóságteljesen lépkedett be a palota udvarára a száz hatalmas bengáliai elefánt, utánuk az ezer paripa ezer vitézzel. Csak úgy csillogott, villogott a napon díszes szerszámjuk. Még ilyen bevonulást nem is látott a világ.

A király, királyné boldog örömmel, könnyek között ölelték keblükre rég holtak hiit gyermeküket, szép menyüket és unokáikat.

A királyné nézte-nézet a fia feleségét s nem állta meg, hogy ne mondja ki, amit gondolt:

— Olyan ismerős vagy nekem, édes leányom, mintha már láttalak volna s beszéltem volna veled.

— Igen, — mondta az mosolyogva, — én voltam az a borbélynő, aki a hajad ékesítésére vállalkoztam.

— Persze, persze! — örvendezett most a királyné, — azért volt hát a nagy hasonlóság fiacskád és az én fiam között, mert valóban Adzsitkumár volt az édesapja.

A rendkívüli esetnek csakhamar híre terjedt mindenfelé. Meghallotta ezt Duorani is, a gonoszlelkű asszony. Menekült volna bezeg, mert tudta, hogy nagy büntetést érdemel, miután minden hitványsága napfényre derült. Menekült volna, de már késő volt. A király parancsára elfogták és sötét, nedves, mély börtönbe vetették. Nem is szabadult t-onnan soha. De senki nem sajnálta, sőt mindenki azt mondta: sorsát megérdemli. Nem börtönbe kellett volna zárni, hanem egyenesen négyfelé vágni, vagy elevenen megégetni a gonosz boszorkáját.

Am a király s Adzsitkumár is úgy vélekedtek: minek vegyék ők el az életét? Éljen ameddig élhet, majd elveszi a jó Isten, amikor akarja. Az ő igazságuk csak napfényre derült s mindnyájan nagyon boldogok lettek.

Az öreg király, mert már igen öreg volt, átadta az uralkodói pálcát s a trónt fiának, aki a szent ember jóslata szerint valóban derék, jó királva lett az országnak. Városok, templomok, faluk épültek alatta s megelégedetten, békességben élt népe uralkodása alatt mindvégig.

Régi történet.

Irta: Simon Sándor.

Igen sok, okulásra szolgáló esemény történt a régmúltbar, melyre a most élő emberek nem is emlékeznek már. Nem csoda, óriási lépésekkel haladt előre a világ. A rádió bevezetésével mintha megszakadt volna a kapcsolat a régi és a mostani világ között. Pedig a gyökereink a múltban van és ha ezt a gyökeret szándékosan kitépjük, menthetetlenül elpusztulunk. A régmúlt eseményeit elfelejtenünk nem szabad, abból származónak kell éreznünk magunkat, mintegy kapcsolatban kell álljunk a múlttal.

Ezt hangoztatja a legújabb népiskolai tanterv is, mert érzi ennek igaz voltát. Ezt szolgálva kezdem meg egy régi könyv alapján régi, igaz, megtörtént események közlését. Az alábbi történet a jótékony felebaráti szeretet jutalmát példázza.

Hideg téli éjszaka volt. 1783-at írtak akkor. Egy lengyelországi pap elgondolkozva ült kocsijában. Hazafelé tartott a városból. Kocsija az erdőbe ért, ahol legnagyobb meglepetésére az út szélén egy fegyveres katonát talált az útszéli bokor mellett. A katona mély álomba volt merülve. A pap azt hitte; talán már nem is él. De, amint leszállott és melléje térdelt, erős italgóz csapott arcába. Valahol, útközben itallal kínálták meg a kimerült, elfáradt hadfit,

— Sebaj, — mondá kocsisának a pap — ezt az embert sehogy sem hagyhatjuk az útfélen, az éjjel minden biztonnyal megfagyna. Valahogy sikerült az elalélt embert a kocsira feltenni. Midőn pedig hazaérkeztek, a vendéglős gondjaira bízta a katonát.

A katona mámoros, mély álmából csak másnap este ébredt föl. Már tizenegy óra volt, amikor magához tért és erőtadó étkezés után helyrejött. Midőn megtudta, kinek köszönheti életét, azonnal fel akarta keresni életmentőjét. Bár a vendéglős váltig marasztalta:

— Vitéz úr, elérkezik háláját másnap reggel is kifejezni. Nem lehet, nem illik ilyen későn háborgatni a lelkiatyát.

A katona ebbe sehogysem egyezett bele, mert neki már is késése van és reggel korán már jelentkeznie kell feletteseinél. Nem tehetett tehát egyebet a kocsmáros, minthogy elkísérte a paplakig a mindenáron hálálkodni akaró katonát.

Mily nagy volt öröme, midőn világosságot látott kiszűrődni az ablakrésen. Annál nagyobb volt megdöbbenésük, midőn heves szóváltást hallva, — benéztek. Három bekormozott arcú rabló — a papot megkötözve, lelövélssel fenyegette, ha nem adja elő nekik a pénzt, melyet mint főpásztori segélyt a templomépítő munkások kifizetésére hozott magával a városból.

A katona a hamar-cselekvés embere volt. Az ablakon át a rablókra tüzelt; kettő közülük elesett, egy sebesülve is elmenekült.

Megszabadította életmentőjét a biztos hálából, a vizontszolgálat édes érzésével, hálásan köszönte meg megmentője jóságát. Isten őt megmentőjének megmentőjévé tette.

Igaz az: a jócselekedet mindig elnyeri jutalmát.

Virágmagvak visszaküldését várjuk!

Az idén ismét sokfelé küldtünk tavasszal virágmagvakat. Tudjuk kiknek küldtünk, mert fel van írva a nevük. Várjuk is vissza ezektől a küldött mennyiséget. De azoktól is, akik tavaly, tavalyelőtt kaptak magvakat, de valami ok miatt nem tudtak magot gyűjteni, azonban az idén sikerült a kertjük s magot is szedtek.

Vers a kicsinyeknek.

Irtá: Scharlné M. Erzsébet.

Csengő-bongó aranyerdő,
tele lombos fákkal,
ide ment el sétálni a
Mama kis Katóval.
Nézett jobbra, nézett balra,
ámult a kis Kató:

„Anyukám, ez gyönyörű szép,
aranyból a dió,
aranyból van az alma is,
s a körte csilingel.
Fénylik minden, jaj de szép itt,
Ne menjünk innen el.“

Kis Katókám, csacsi gyermek,
mese csak, mit láttál,
míg a szép Meseerdőben
ámúldozva jártál,
otthon vár majd jó Apuka
s a szerény vacsora.
„Nem mind arany, ami fénylik“,
tanuld meg Katóka.

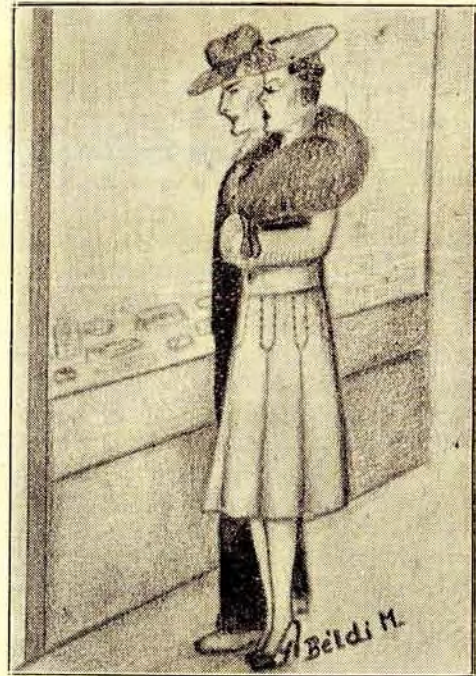
A boldogság fitka.

A villamoscsengés, motorzúgás, autótülkölés nagyvárosi zajába belevegyült egy vékony kis gyerekhang. „Friss ujság!“ Zsebetett kezekkel, hóna alatt nagy csomó ujsággal, kopottruhájú, kis rikkanes baktatott a forgalmas utcán. Némelykor befordult egy-egy étterembe, vagy cukrászdába s hol elborult arccal rázogatta zsebeit, amelyekben alig zörgött néhány darab aprópénz, hol pedig magafeledten állt meg egy hatalmas, szép kirakat előtt. Gyönyörködve nézte a — neki elérhetetlen — drága tárgyakat anélkül, hogy az irigység csak mint gondolat is hozzáférközött volna.

Egy ilyen alkalommal, mikor éppen egy ékszerüzlet előtt állt, melléje lépett egy előkelő, szépruhás nő, aki a kirakat elé vonta a férjét. Tekintete egy pillanatra elvesztette hidegségét és sóváran pihent meg egy egymásba fonódott kigyó alakú gyűrűn, amely briliánsokkal volt kirakva. — „Oszkár, szerezzél nekem egy kis örömet és vedd meg azt a gyűrűt. Ez az élet úgyis csupa szenvedés, bosszúság... Megveszed?!“ — A kis rikkancs a választ már nem hallhatta, mert ujságot kértek tőle. Aztán kis borzas fejét felemelte, vékony kékes erei kidagadtak a nyakán: — „Friss ujság!“ —

Éles, ismerős füttyre lett figyelmes és megfordult. Egy szeplős, vidámarcú fiú közeledett feléje, mindkét kezében, fehér, egymásra tornyosított edényeket vive, — „Pista, nem jössz ki délután futballozni a Ligetbe? — Remek csapatunk van!“ — És hogy elragadtatá-

sának méltó kifejezést adjon, félrefordította a fejét és hegyeset köpött az aszfaltra. — „Ha elfogynak az ujságjaim, akkor megyek... Mi-

Nézték a kirakat ékszereit.

lyen az új gazdád, Jóska?“ — A kis szeplős elfintorította az arcát, de aztán meggondolta magát: — „Némelykor ordít. De hát nem lehet mindenki jó ember. És különben is, ha

veszekszik rám, mindig a pénz jut eszembe, amit a hónap végén kapok és édesapámnak adok. Ilyenkor jókedvű leszek és nem haragszok rá" ...

Pistát megállította egy szemüveges öreg úr és néma, gyors mozdulattal nyújtott egy 10 fillérest, aztán ugyanilyen sietve vette át az ujságot.

Rövid szünet után Jóska megint elkezdett beszélni —: „Tegnap vettem egy írtó rendes 10 filléres regényt. Egy vak lányról szól és amióta azt olvasom, mindig annak örülök, hogy látok és hogy milyen szép, színes az élet“ —

Aztán egy nagy kapu előtt megálltak és elbúcsúztak egymástól. Jóska befordult és Pista elgondolkozva ment tovább. — Hogy is mondta az a hidegarcú nő? — Hogy az élet csupa szenvedés és bosszúság! Pedig gazdag lehetett, mert szép ruhája és jó cipője volt. Jóskát pedig szítja a gazdája, a nadrágja is össze-vissza van foltozva és mégis azt mondta, hogy szép, színes az élet. Most kinek higgyen, mi az igaz? — ... Töprengésében egy mély hang zavarta meg. Riadtan nézett fel, de aztán szeme megtelt melegséggel és örömmel: „Dicsértessék a Jézus Krisztus“ — „Mindörökké

... — Hát hogy vagy kisfiam. Hogy megy az üzlet?“ Jóságosan nézett le az őszhajú pap egykori tanítványára és már nyújtotta is a pénzt. Pista megingatta a fejét —: „Hol megy, hol meg nem.“ — Az öreg pap átvette az ujságot —: „Nem baj kisfiam! Az a földolog, hogy az ember ne csüggedjen el, akármilyen rossz a sorsa. Mindennek kell örülni ezen a világon és akkor mindig elégedettek és boldogok leszünk. Ez a világ legnagyobb és legdrágább kincse, amit senki sem vehet el tőlünk. Ezt nem lehet pénzzel megvenni sehonnan. Sokan azt mondják, hogy az élet csupa szenvedés. Az ilyen embereket sajnálni kell, mert ők az elégedetlenek. Mindig csupa jó kellene nekik, de arra nem gondolnak, hogyha nem mérné ránk a jó Isten azt a kis szenvedést, akkor öröm se lenne, mert az élet egyhangúvá válna. Ezt jegyezd meg magadnak jól kisfiam. — Na de most mennem kell.“ — „Dicsértessék.“ — „Mindörökké.“ —

A kis rikkancs mélyet lélegzett. Mégis csak Jóskának volt igaza, hogy szép az élet!

Aztán felemelte fejét a reáözönlő aranyos napsugarak felé és kétszeres erővel kiáltotta: „Friss ujság!“ És a lapot magasra tartotta: „Itt a legujabb szenzáció!“ *Béldi Margit.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Gondoskodjunk a téli virágokról.

Ősszel az első nagyobb fagyoknak áldozatul esnek a kert szép virágai. Pedig egy kis gondossággal sok virágot megmenthetünk a puztulásból és ezek télen nagyon szép virágdísz szolgálhatnak.

Legkönnyebb az ablak- vagy erkélydísznek nevelt virágok megmentése. Azonban a kert virágágyakban levő virágokat is nagyon jól meg lehet óvni és kellő gondozás mellett télen gyönyörűen virágoznak. Természetesen csak olyan virágok jöhetnek számításba, amelyek az átültetést bírják és télen virágoznak. Az olyan virágokat ugyanis, amelyek nehezen maradnak meg, vagy télen nem hajtanak virágokat, kár átültetni és kár gondozásukkal fáradozni.

A legkedvesebb és legszebb téli virágdísz szolgáltatja az **ibolya**. Ismeretes, hogy ma már vannak többször nyíló, illatos ibolyák. Ha ezeket megfigyeljük, megállapíthatjuk, hogy, amikor a nagyobb hidegek beköszöntenek, vagy a hó lehull, még rendszeren nagyon sok bimbó van rajtuk. Az ilyen bimbós ibolyatöveket kis földlabdával kiássuk és gondosan cserépbe ültetjük. Nem szabad meleg, fűtött szobába állítani, mert hűvös, hideg helyen, esetleg az ablak közé téve, díszlenek jól.

Az átültetés után néhány héttel gyönyörű virágpompába borulnak.

Az egy nyári virágok közül nagyon szépen meg lehet menteni télire az apró pirosvirágú begóniát. Amikor már attól lehet tartani, hogy a fagy árt nekik, cserépekbe szedjük ki és nem túl meleg helyre, állítva gondozzuk. A legjobban az ablak mellett fejlődnek.

A leghálásabb és legkevésbé kényes téli virágdísz az **oroszlánszáj**, vagy **tátogató**. Erről általában azt tartják, hogy egyéves növény, pedig sokan megállapíthatták, hogy a kertben néha áttelel és az áttelelt tövek egész késő őszig virítanak. Az oroszlánszáj átültetése alkalmával a növényt vissza kell metszeni, hogy új hajtásokat fejlesszen és ezeken hozza virágait.

Nagyon hálás, de kissé kényesebb virágdísz szolgáltat a **viola**. Nagyszerűen díszíti a szobát télen a **szegfű** is. Mindezeket a virágot nagyon jól lehet szobában nevelni, vigyázva természetesen arra, hogy a kertészet, illetve virágnevelés szabályait pontosan betartsuk. Kis fáradsággal és csaknem semmi költséggel sok örömet és gyönyörűséget szerezhetünk magunknak és másoknak az ilyen virágokkal a zord, téli időben.

Nagyapó mesét mond.

Kíváncsi kis cimboráknak írta: Misi bácsi.

Andorlaki Józsi nagyapó udvarházánál minden esztendőben nyáron szokott beállani a hat-hetes farsang, mikor az iskolának vége és kezdődött a nyári szünidő. Ilyenkor nagyapó leányai: Ági és Éva szszony, három-három virgonc gyermekével rendszeren nagyapóéknál szokott nyaralni, kipihenni az iskolai esztendő fáradalmait és hogy a gyerekek füstös-dohos városi levegőtől sápadt arcára a virágillatos, ezerjófűtől szénaszagú, balsamos falusi levegő rózsás színt varázsoljon.

Nagyapó nemcsak azért látta jó szívvel őket házánál, mert nagyon szerette leányait és unokáit, hanem azért is, mert ilyenkor nyüszítő unokái ide-oda cikázását látva, csacsogását hallva, a saját gyermekora jutott eszébe, mikor még ő is ilyen eleven gyerekecske volt. Ilyenkor aztán hat héter. át újból átélte gyermekora és ifjúsága boldog emlékeit, ami nagyapóra is üdítő és fiatalító hatással volt és e gyermekzsongással eltelve, boldogan várta a következő nyarat.

Már harmadnapja is elmúlt ittlétöknek s éppen jól összebarátkoztak a kis unokák nagyapóval, hogy mesemondásra kérjék fel őt.

Negyednap délután, uzsonna végeztével, az apróság kétfelé válva, kiki játékaihoz rohant.

A fiúk, Palika, Imrike és Jancsika a kereken járó falovacskát fogták be ismét. Imrike. Jancsika a kis ló elé toldott kenderhámba bujtak, hónuk alá fűzve a hámistrángot. Palika a gyepjöt vette kezébe és kis selyemcsapós ostorával az előbb megnevezett lovakat űzve, vágattak a játékudivaron körös-körül a falovacska után fogott kis löcsös szekérrel mindent felriasztva, ami útköbba akadt.

Szegény ártatlan baromfiak, mint az ülő elől, megriadva rebbentek szét előlük, ki a vete-ményes kertbe, ki a szomszédba vezető kerítésen át. Az ártatlanul kotyogó kotlónak csak három kis csirkéje adta meg az árát. Mind a három a konyha asztalára került a gazdasszony-péni és szolgáló kezébe, hogy egy kis lapickával

bekötözve, pihés kosárba kerüljenek, kipihenni és kiépülni a pajzánkedvű gyermekek kiméletlen száguldozásait.

A kis leányok, Panni, Ella, Mancika a babaöltöztetés, ruhaszabás-varrás művészetét folytatták tovább.

De nem sokáig tartott a játék, mert a fiúk is, leánykák is beleuntak. Kivált mikor a nagyapót észrevették, hogy piros házisapkával a fején, nagy tajtékpipával a szájában kiült a verandái nagy karosszékbe.

Akkor a fiúk eltették kis lovukat a padlás-feljáró alatti kis istállócskába, melyet egy kiürült ötvenkilós cukrosláda képviselt. Aztán jól megabrakolták a magtár tornácán talált fél marék zabbal, a külső kert pázsitszérlől tépett friss fűvel. Jancsika az oszonnáról félretett fekoeca cukrot is elejébe tette a zabos ládába: egy üresen talált gyufaskatulyába. Aztán jóéjszakát kívánva a kis lovacskáknak, azt indítványozta Palika, hogy Imrike hívja közibök a leánykákat, tartsanak haditanácsot, melynek határozataképpen menjenek fel testületileg a verandára Nagyapóhoz s kérjék meg, mondjon nekik mesét.

— Jó lesz biz' az, jó lesz! — üvöltötték karban egyszerre.

Imrike hívására a leánykák is abbahagyták a babázást, miután szerencsésen egyik francia babának karját öltöztetés közben történetesen kicsavarták. Szívesen mentek a fiúk csoportjába.

A határozatot tett követte. Testületileg felvonultak a veranda lépcsőin s Nagyapónak sorban, illedelmesen kezet csókolva, a szószóló Palika előadta az unokák kérését, mondván:

— Nagyapó drága, arra kérjük: mondjon nekünk mesét!

— Mondjon, mondjon, Nagyapó! — kiáltották egyszerre mind a haton.

Nagyapó egyet-kettőt szippantott a tajtékpipájából, aztán megszólalt:

— Jól van na, ha jók lesztek, elmondom a mesét.

— Jaj de jó lesz, jaj de jó lesz! — kiáltották mindnyájan a kis unokák. — Mink jók leszünk, nagyapó!

— Azt elhiszem, kis cimboráim! — mondja nagyapó. — De hát tudjátok-e, miről akarok én nektek most mesét mondani?

— Nem tudjuk, nem tudjuk, nagyapó! — volt a testületi válasz.

— Na, ha azt sem tudjátok, hogy miről akarok én nektek mesélni, akkor hogy mondjam el én azt a mesét? — feleli haragot színlelve nagyapó s azzal nagy tajtékpipájából a hamut kiverve, kétszer a szárán megpöfékelve, hogy jól szelel-e, a nagy karosszékéből felkelt és sarkon fordulva bevonult méltóságos léptekkel könyvtárszobájába.

A kis unokák lehorgasztott fejjel, búsan néztek nagyapó után. Aztán levonultak a játszó gyepudvarra s ott újabb haditanácsot tartottak.

Ezuttal határozatba ment, hogy holnap délután, mikor nagyapó ismét kiül pipázni a verandára, újból megjelennek s felkérlik a mesemondásra. Ha pedig ismét megkérdezné, hogy tudják-e miről akar mesélni, ezt felelik:

— Tudjuk, Nagyapó, tudjuk. — Akkor biztosan elmondja.

... Felvirradt szerencsésen a holnap is, akarom mondani: közeledett az oszonna utáni alkony ideje, mikor nagyapó kiült öreg pipájával a verandára.

Csak ezt lesték a gyerekek. Mihelyst látták, hogy a nagyapó pipája javában szelel, felvonultak nagy tisztességadás között nagyapó elé.

— Na, mi az kis cimborák, elfáradtatok már?

— Elfáradtunk már, nagyapó a sok játszástól. Most kérjük szépen, mondja el a mesét.

— Na, jól van, kis unokáim, elmondom, hogyne mondanám el.

— Jaj, be jó lesz, jaj be jó lesz! — hangzik az unokák vékony hangján körös-körül.

— De hát tudjátok-e, miről akarok mesélni? — kérdi Nagyapó.

— Tudjuk, tudjuk, csak mondja nagyapó.

— Hát hiszen ha tudjátok, akkor miért mondjam el én? — feleli nagyapó és pipájába kettőt-hármat nagyot pöfékelve s belőle bodros füstöt ergetve a magasba, szép csendesen felemelkedett székéből és az unokák nagy várakozása közben, méltóságos léptekkel, de mosolygós ábrázattal, hogy most újból sikerült becsapni a gyerekeket, szépen bevonult szobájába...

Most már nagy volt a megdöbbenés a hopenhagyott gyermekvilágban. Alaposan elgondolt haditanácsot tartottak, mit tevének is legyenek, hogy nagyapó kedvét megnyerjék és mesemondásra bírják. Elhatározták hát, hogy a következő napon Nagyapó kérdésére hárman azt felelik:

— Tudjuk, tudjuk! — hárman pedig azt, hogy: — Nem! Akkor biztosan elmondathatják a mesét. Úgy is lett.

Harmadnap, mikor uzsonna után kiült nagyapó a verandára hosszúszerű pipájával és pöfékelni kezdett, az unokák nyomban felsorakoztak két sorjában, jobbról a fiuk, balról a leánykák, nagyapó elé.

— Nagyapó drága, mondja el most hát a mesét! — kérlelték nagy szomorúan.

— Na jó! Hát tudjátok-e miről mesélek? — kérdi. Hárman rákiáltják:

— Igen, igen, Nagyapó! — A másik három meg azt, hogy: — Nem, nem, Nagyapó!

— Na, jól van! — mondja nagyapó. — Ha közületek némelyek tudják milyen mesét akarom mondani, ezek mondják el azoknak, akik még nem tudják. Én legalább nem kell, hogy beszéljek! Különben is azt hallottam, hogy tegnapelőtt rosszak voltatok. A fiuk eltapostak három csirkét, a leányok kicsavarták a baba karját! — szólott és pipájával bevonult könyves szobájába.

Szegény kis unokák hosszú orral, lehorgasztott fejjel, bűnbánóan kuncogtak el a verandáról és szokott játszóhelyükön határozatba ment, hogy negyednap megkérlik Nagyapót:

— Ne haragudjék Nagyapó drága, mert nem akarattal tapostuk el a kis csirkéket és törtük ki a baba karját, csak véletlenségből, mert a csirkék utunkban voltak, mi meg rohantunk vágatva, ahogy telivér csikókhöz illik. A baba ujja meg igen szűk volt s azért tört ki a karja. De máskor jobban ügyelünk, hogy semmiben se essék kár s nem leszünk többet rosszak, gondatlanok!

— Akkor nagyapó biztosan el is mondja a mesét...

— Az már egészen bizonyos!...

Kár... kár... kár...

*Kár... kár... kár... Úgy-e kis madár,
hogy elment az édes-fényes, melegölü nyár!*

*Kár... kár... kár... Úgy-e kis madár,
hogy emberre és állatra ősz hüvöse vár!*

*Kár... kár... kár... Úgy-e kis madár,
hogy kialszik az áldott Nap nemsokára már!*

*Kár... kár... kár... Úgy-e kis madár,
Isten szeme vigyáz ránk, ha el is tűnt a nyár?*

L. Ady Mariska.

Misu és a tisztaság.

Irta: Szóts Béla.

Be' szomorú Misukának az ábécés könyve,
mert otthon dús uzsonnával van teleje tömve.
Panaszosan sír fel szegény: Milyen bús a sorsom,
örökké így, vagy „fent“ vagyok: pad alatt a
[polcon.

Iskolában Misukának piszkos a ruhája,
hiába mos, hiába varr rá az anyukája.
A főúton hancurozik iskolába jövet,
megforgat és el-eldobál minden kába követ.

Poros kezét aztán szépen kabátjához keni,
tisztaságban, rendességben így ő tehát zseni.
Nincs is egy hű pajtása sem szegény Misukának,
a szamarak padja előtt többen így ugrálnak:

— Misi, Misi, piszkos Misi, nem vagy a barátunk,
meddig téged rendetlenül s számárpadban látunk,
javulj meg hát, meddig akarsz jobbulásra várni?
örvendezzen édesanyád s a tanító bácsi.

Gróf Bethlen Katinka mellény-tervezele.

Ősz van, hűvös, esős idők járnak. Bizony a ruha felett mellényt, vagy szvettert kell viselni, kis cimborák, hogy meg ne hüljete.

Itt egy szép posztómellény-tervezet, amelyet

ti magatok is elkészíthettek magatoknak a fenti minta szerint piros, zöld, barna, vagy kék posztóból. A virágokat tetszés szerint színezhettek, aszerint, hogy milyen az alapszín.

Együnk sok aszaltgyümölcsöt!

Az idei gazdag gyümölcstermés lehetővé tette, hogy ne csak az illető gyümölcs érése idején fogyaszthassunk belőlük, hanem a hosszú télen is hozzájuthassunk a szervezetre

oly fontos gyümölcshöz. Sok almát, körtét és szilvát aszaltak helyenkint az idén. Gyermekek számára értékes tápanyagjai következtében az aszaltgyümölcs nagyon tápláló. Adjunk azért a gyermekeknek a tél folyamán minél több aszalt almát, körtét és szilvát.

Hogyan viselkedjünk?

Közlő: **Teleky Derső.**

Végül még arra figyelmeztetlek titeket, kedves kis olvasóim, hogy évés előtt és után **sohse feledkezzetek meg a Jóistenről.** Ő az, aki mindennapi kenyerünkről gondoskodik. Ha akár otthon vagytok, családi körötökben, akár vendégek vagytok bármilyen úri társaságban, étkezés előtt **kulesoljátok össze kezete- ket** s kérjétek magatokban Isten áldását, étkezés után pedig szintén meleg foháskodással fejezzétek ki hálátokat a vett földi jókért. A bensőséges áhitat, mely egy pár pillanattig összeköttetést teremt a Jóistennel, azt fejezi ki, hogy **ember vagy, felsőbbrendű szellemi lény,** s mint Isten gyermeke nem akarsz az állat alacsony színvonalára esni.

Igen, mi nem akarunk állatokká alacsonyodni. Mi szellemmel és lélekkel bíró isten- gyermekek vagyunk. Mi egymás felebarátai

és lelki testvérei még az étkezésnél is Isten iránti szeretetből, emberbaráti tiszteletből fe- gyelmeztetek, illedelmesek, előzékenyek, bé- kességesek s a szépért lelkesedők akarunk lenni.

Hírek kis cimborákról.

Már többször is irtunk nektek erről, hogy nem mindenki olyan szerencsés, hogy a szülei fizetik ki az Uj Cimborá előfizetését. Hány szülő van, hogy jártna szívesen, de még havi 17 leje sincs meg az ujságra. S ha az a gyermek mégis szeretné jártni, törnie kell a fejét, hogy jusson egy kis jövedelemhez, hogy megrendelhesse magának az Uj Cimborát. Ir- tuk, hogy van olyan szegény gyermek, aki a zöldséges kofának segít kivinni a holmikát a piacra, másik vizet hord, vagy csomagot. De olyan is van nem egy, aki a születés- és név-

Egy nagy esemény!

1939 október 15-én

a 4-ik osztály nagy húzása

A sorsjegyeknek több mint fele nyerő lesz :

2 nyeremény	à 6 millió Lei
20 nyeremény	à 1 millió Lei
20 nyeremény	à 400.000.— Lei
120 nyeremény	à 100.000.— Lei
400 nyeremény	à 40.000.— Lei
100 nyeremény	à 20.000.— Lei
200 nyeremény	à 10.000.— Lei
4.000 nyeremény	à 6.000.— Lei
40.000 nyeremény	à 3.200.— Lei
64.000 minimális nyeremény.	

250 Leivel azok is résztvehetnek a húzáson, akik a jelen Sorsjáték elején nem játszottak. — Kérjenek az elárusítóhelyekről felvilágosítást.

Játsszanak bizalommal a

Loteria de Stat COLECTURA OFICIALA-nál

Főelárusítóhely: Cluj, Strada Regina Maria 46.

napra kapott lejecskéket gyűjti össze és abból járátja magának az újságot. Ilyen kis cimboránk Koronky István III. el. ot. Toroczkó, aki minden kapott Leit perselybe rak, s így nem jön zavarba, mikor negyedévenként lejár az előfizetése, mert mindig van a perselyében.

+

De Toroczkószentgyörgyön is meg kell dicsérnünk egy kis cimboránkat. Vargha Pirikének hívják, még csak hatéves. Ő egész más erények miatt érdemel dicséretet. Nagyon ügyesen kézimunkál, s micsoda babaruhákat varr! Ugy forog a kezében a varrótü, egy nagynak sem különben. Megnéztem a babaszobáját, személyesen győződtem meg ennek a kislánynak az ügyességéről. A babaszoba kézimunkáit, kicsi diványpárnát, zsámolytakarót, abroszt, mind sajátkezűleg készítette. Most egy szép asztalterítőt akar készíteni. Nem félttem az ilyen ügyes kislányt, hogyha felnőtt korában is ilyen ügyes lesz, messze elmegy a híre. Itt képről is megismerhetitek ezt az ügyes kicsi leánykát.

Véletlenül eltalálta.

K. tanfelügyelő úrnak szokása volt a két padosor közt járkálva kérdezni a fejbeli szám-tant. A feltett kérdés után valamelyik gyermekre mutatva, nevet is mindig mondott taláalomra, de persze, sohasem talált. Egyszer Nagy Sárira mutatva, így szólt: „Na, mondd meg Sári!” Az egész gyerek-népség kirobbanni készülő kacagást elfojtva nézett össze. Szünet közben meg is kérdezték, vajjon honnan tudta a tanfelügyelő bácsi, hogy Sárinak hívják?

Béküldte: *Osváth Antal*, tanító bácsi.

Bemutakozó.

Egy nagyon helyes kislányt fogtok itt megismerni ezen a képen. Hurok Mártuskának hívják. Édesapja, édesanyja szemefénye ez a kislány. A képről is milyen kedvesen mosolyog le rátok. Hogy el ne felejtsem: Ez a kislány Petroszényben lakik.

Az Uj Cimborá 7-ik parancsolatáról.

Örömmel látom, hogy kis olvasóim nem csak a meséket, verseket olvassák el, hanem a komolyabb közleményeket is és ezeken töprengenek és gondolkoznak. Nem is azért írjuk ezeket a közleményeket, hogy csak töltsük vele az újságot, hanem, hogy édesapával, édesanyjával megbeszéljétek a dolgokat, s ti is tevékenyen benne munkálkodjatok a lap életében. Ilyen közlemények a toborzó, a nyelvművelő, a hogyan viselkedjünk?, a kerétszkesedés, s ilyen az Új Cimborá tíz parancsolata is.

Egyik nagyon fontos parancsolat ezek közül a 7-ik, amelyik így szól:

„Az új cimborák sohasem küldik vissza a lapot, hanem, ha kinőnek a sorból, keresnek maguk helyett egy másik kis cimborát, hogy az járassa tovább a folyóiratot.”

Gondolkozzatok csak ezen kis cimborák! Milyen nagy jelentősége van ennek a lap fenntartásában. Vessétek is jól a szívetekbe ezt a parancsolatot és ne legyen közületek olyan, aki nem szerez maga helyett egy más kis cimborát, ha kinőtt belőle.

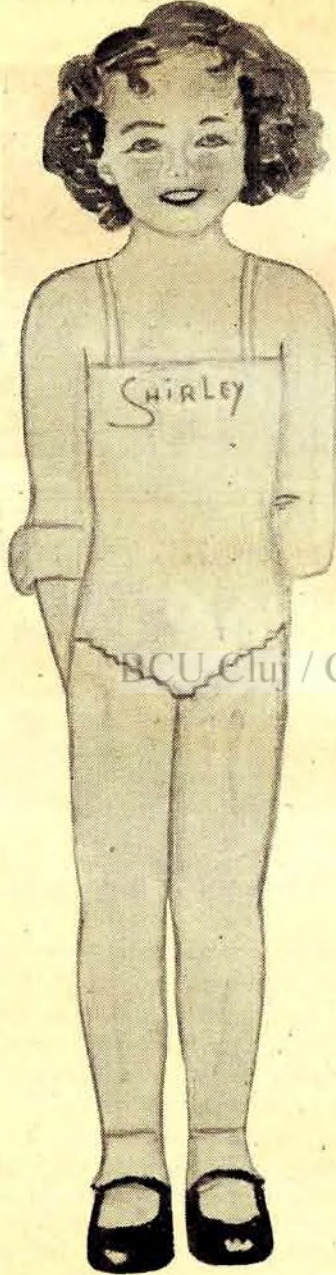
Már van példa rá, hogy régi veterán kis cimboráink ennek a parancsolatnak eleget tettek.

Sanek Boriska, csernátfalusi régi kedves olvasónk az egyik, aki hosszú időn keresztül a legkedvesebb cimboráink közé tartozott s aki maga helyett *Bálint Erzsikét* toborozta be. A másik *Nits Mária*, aki *Mogyoróssy Ferencet* toborozta be maga helyett.

Játék és rajz is.

**Shirley Temple, a kis ked-
venc, mint öltöztető baba.**

Shirley Temple játszoruhája.

Mindnyájan ismeritek a moziból a kis Shirley Templét. Felnőtteknek, gyermekeknek egyaránt kedvence ő.

Az április 15-iki számban közöltük is a kis Shirley képét s az egyik iskola-ruháját. Most, ha meg van nekteka karton papirból kivágott Shirley, akkor a most közölt ruhamintát szépen megcsináljátok, hogy ne csak mindig abba az egy iskola-ruhába járjon szegény kis Shirleyke. A mellékelt minta egy

A Cimborának.

Iskolába nehéz járni,
Mindig tudományt biflázni.
A madárnak de jó, lám,
Nem kell tanulni a fán.

Szárnya is van, elrepülhet,
Míg a gyermek padban ülhet!
Rajzolja a betűket,
Tanulja a nevüket.

Bár szép az a tudomány,
Mondja kicsi fiú, lány.
De még szebb a zöld erdő,
Csupa virág a mező.

Ha tudjuk már a leckét,
Játszhatunk egy kevéskét.
Jézuskát így szolgáljuk,
Mindennap csak őt áldjuk.

Jézuskám, hogy szeretlek,
Mindig téged kereslek.
Ne hagyd el, oh, gyermeked,
Add nekünk a szivedet!

Cimborák, nos halljátok?
Jézus vigyázz reátok!
Előre hát, elébe!
Szép jutalmat ad érte.

Weida Margit.

bájos játszóruha. Hogy az újabb kis cimborák is öltöztethessenek babát, ismét közöljük Shirleyke képét.

Tanácsok a gyermekek részére.

Üzenjük nektek kis cimborák, hogyha elköltöztök, vagy más városba mentek iskolába, a címváltozást azonnal közöljétek velünk.

A nyáron közénk lépett új kis olvasók egy-másután küldik be a bemutatkozó leveleiket. Am a régiek közötti s sokan vannak még, akik nem mutatkoztak be. Nos, vegyetek bátorságot gyermekek és írjátok meg bemutatkozótokat.

Demény Anna, Sándor, Vernes Pista, Tóbis Jolán, Székely Anna, Zsozso, Tóbis István, Székely Ilona, Magda, Sárika, Koronky István, Irénke, Torockó. Most lettetek szeptember elején az Uj Cimborá olvasói. Szeretettel fogadlak mindnyájatokat közénk. Azt akarjuk, hogy tanítson, neveljen benneteket ez az újság, olyan dolgokra is, amelyek megtanulására az iskolában nem marad idő. Azt akarjuk, hogy az életre tanítson, neveljen benneteket ez a kis újság. Írjatok szépen ti is bemutatkozó levelet. Így tudják meg az országbeli többi kis cimborák is, hogy ti is vagytok a világon. — *Vernes Béla, Szabó János, Etelka, Irma, Takács Ilona, Anna, Györke Miklós, Anna, Gergely János, Imre Anna, Simon Sári, Simon István, Györke Pál, Vargha Piri, Simon Sárika, Szakács M. István* torockószentgyörgyi székely gyermekek vagytok, egészséges testű, jó felfogású gyermekek. Szerettek olvasgatni s a meséért, szép versekért élték, haltok. A mesédélutánon, amit ott rendeztünk a ti szép falutokban, mindnyájan ott voltatok. Helyes volna, ha azokat a meséket testvéreiteknek s szüleiteknek is elmondanátok. Az aranyziveket, amiket küldtetek nektek, megkaptátok-e? — *Fazakas András Déva.* Leveled még annak idején megérkezett az új rejtvényekkel. Úgyes voltál, hogy annyi sok új rejtvényt szerkesztettél. Sorra közlésre is kerülnek. Az ígérettel hogy állunk? Megy-e a tanulás? Mert ez nagyon fontos! Csak a lecke után jöhet minden más. Kapjátok-e a lapot rendszeren? S mi tetszik neked legjobban? Találkoztok-e a többi kis cimborákkal? Hogy van a Kör díszelnöke? Írjatok majd közösen hosszabb levelet. Édesanyádat, édesapádat melegen üdvözlöm.

Boros Fivérek, Déva. Rég nem kaptam tőletek levelet. A küldött új rejtvények jók, sorra is kerülnek. Azonban a képrejtvénnel baj van, bár ez is hibátlan, azonban a rajza nagyon gyenge, úgy, hogy így nem közölhető le. Nem tudnád jobban megrajzolni? — *Haas Lya és Mya Baziás Port.* Bemutatkozó leveletekből most már meg fognak ismerni benneteket a többi kis cimborák is. Csak legyetek türelemmel, mert bemutatkozótok közlésre kerül. Lya ír majd Temesvárról is. *Isalogh Ildikó, Valeni.* Hol folytatod tanulmányaidat tovább? Ird meg, hogy tudjuk. — *Rosenbreuer Gyurka, Brassó.* A nyáron léptél be a kis cimborák közé, de még a bemutatkozó levelet nem küldted el. No majd küld el, s egyszermind ird meg a Váry Sándorka pontos címét is, mert

ahova a kiadóhivatal küldi, visszajön a lap. — *Keresztes Nagy Éva, Nagyenyed.* A régi, hűséges olvasók közé tartozol. A nagyenyeden tartott mesédélutánon, mint az Uj Cimborá olvasója, te is szavaltál. Meg is kaptad jutalmul a kis aranyziv-émléket. — *Gálffy Gábor, Székelykeresztúr.* A szept. 15-i számban közölt kereszt- és pótlórejtvény helyes megfejtését még idejében beküldted. Részt is vesz a megfejtésed a sorsoláson. — *Baktay Béla, Gyergyószentmiklós.* A nyáron léptél be az Uj Cimborá olvasók közé, azóta úgy megszeretted ezt a kis lapot, hogy el nem cserélnéd semmivel sem. Küldöd a bemutatkozó levelet és fényképet s a 17-es szám rejtvényét, amelyet megfejtettél.

Simon Iduka, Brassó. Elküldted a bemutatkozó levelet s a fényképedet. Úgyes voltál Iduka. Már közöltük volna is a leveledet, de a fénykép a cinkográfia megsérült, ezért a fénykép helyett küldj majd ujat. A címszalagot átirta a kiadóhivatal a helyes címre. — *Alzner Laczi és Irénke, II. g. o. t. és II. el. o. t., Gyulafehérvár.* Régen járatjátok már a lapot, de csak most mutatkoztok be. Legyetek türelemmel, mert a bemutatkozóban sorra kerültök. — *Weida Margitka I. g. o. t., Gyulafehérvár.* A „Cimboráknak“ c. vers alá, amely hozzánk érkezett, a te neved van írva. Úgyes vers. Most csak az a kérdés, hogy azt teljesen egyedül irtad-e, vagy segített benne egy kicsit valaki? Szeretném tudni, hogy mi tetszik neked legjobban a lapból? Mi az, ami legjobban érdekel? — *W. Szalánczy Ilus.* A verseket megkaptam. Csak azt nem tudom, hogy a versek közül melyiket kell a *Kék Nefejejs* dalegyletnek átadni, s melyik illeti az Uj Cimborát? Végtelenül sajnáltam, hogy nem találkozhattunk a jelzett időben. Négy percen múlt csak az egész. Szeretettel köszöntelek. — *Gollmann Anny Gyulafehérvár.* A neved ugyan németes, de a szíved, lelked, magyar. Így nevel az édesanyád, aki minden áldozatot meghoz, hogy belőled ügyes, helyes leánykát neveljen. Amíg ott voltam, te voltál a legügyesebb toborzó egész Gyulafehérváron. Az újságot szeretted, s alig várod a legközelebbi számot. A bemutatkozódat is elküldted. No sorra is kerül majd.

Bedő Zoli, Csikszereda. Irtál-e már a nagybácsinak Székelykeresztúrra a megrendelés ügyében? Ha nem irtál, kérd meg a nagymamát, vagy másvalakit a családban, hogy írjon. — *Kulcsár gyermekek, Csikszereda.* Kapjátok-e rendszeren a lapot? A ti leveleteket is várom. — *Hajós Árpád, Péter Gyula, Vikárius Jenőke, Verestóy gyermekek, Bölönyi Imre, Lengyel Ladisla, Dakó Zoltán, Szász Zsolt, Berde Zoltán, Jancsó Edith, Morarou Emike, Kiss Lajos* sepsiszentgyörgyi kis cimboráink vagytok. A nyár óta már sok Uj Cimborát kaptatok. Azokból bizonyára olvastátok, hogy a belépő új kis olvasók első ténykedése az, hogy bemutatkoznak. Nos, várom is a bemutatkozó leveleteket.

Gyurka a bátor vadász.

Szürkeruhás nyulacska
Bejött a kis kertbe,
S a káposzta lapiját
Mindjárt eszegette.

Nézett jobbra-balra is,
Két fülét mozgatta:
Nem jön-e az ellenség,
Hogy öt elriasszal?

Dehogy nem jön, ott van már
A kicsinyke Gyurka.
Míg kezében kalács van,
Hátán lóg a puská.

Megugrik a bundás nyúl,
Az irháját menti.
Ijedtében Gyurika
Kalácsát elejti.

— Jaj... jaj! Mama! Segítség! —
Rémülten bóg Gyurka.
— A kalácsot kezemből
Egy nagy nyúl kirúgta.

Vezeti: Jóska bácsi.

Képrejtvény.

Beküldte: *Fazekas Bandi* I. g. ot., Déva.

Szórejtvény.

Beküldte: *Izsák Ibike*, Székelyudvarhely.

$\frac{1}{2}$ **vasdarabka**

Pótlórejtvény.

Beküldte: *Daday Zsolt* IV. el. ot., Semesnye.

—alom, —blak, —ió, —kos, —ár, —olló,
—rás, —éz, —ák, —gér.

A fenti szavak helyesen kitöltve egy jeles színműirónk nevét adják.

Névjegyrejtvény.

Mi a foglalkozása e névjegy tulajdonosának?

Fáse Erik

Kolozsvár

Elekes Éva „Kolozsvár“ című szóképző-rejtvény megfejtésének folytatása:

Zokor (név), zárol, zárolva, záróra, zavaró, závár, zsák, zsákol, Zsóka (név), zsaroló, zsarolva, állas, ollós, karós, sorok, orvos, karos, korzós, kószálva, kavará, oszlós, olvasó, róvó, szálló (főnév), vázoló, vakoló, válaszó, varázsló, vásárló, zárós, rávall, rávár, rááll, rávalló, rávaló, rárak, rárakó, Ráró (lónév), rázós, rászóll, rászór, rászórva, rászokva, rászálló, rászokó, ásók (melléknév), rávár, ráváró, rávarró, rávakol, rázár, rázáró, alszol?, orozva, kovács, zárós.

A mult számban Benedek Elek kuleszóval új szóképző-rejtvényt adtunk fel. El ne felejtkeztek róla. Mennél több olyan szót kell belőle képezni, amelynek betűi a feladott szóban előfordulnak.

Ki írta „Gonosz Miska jó Miska“ történetét?

Többen érdeklődtek kis olvasóink közül, hogy ki írta a „Gonosz Miska, jó Miska“ c. mesét? Nagyon helyes, hogy ismerni kívánjátok lapunk munkatársait írásaik után. Im meg is írjuk, hogy a fenti történetet *Fel-szeghy Jolán* kedves munkatársunk írta, aki Jolán néni név alatt szokott nektek irogatni.

Tanítványokat bármilyen tárgyból olesón vállal egyetemi hallgató. Érdeklődni lehet az „Új Cimborá“ szerkesztőségében, a déli órákban.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.